

Viết về Vũ Đình Dung SB72

Cường 72

Dung sinh năm 1960, thuộc xứ Phước Hải. Tụi mình cùng lớn lên quanh những sinh hoạt của giáo xứ như Xung tội rước lễ lần đầu, Thêm sức..., cùng học tiểu học ở trường Giu-se gần chợ Xóm Mới và cùng vào Tiểu Chủng Viện Sao Biển ngay sau Mùa Hè Đỏ Lửa 72.

Mình không nhớ nhiều về Dung trong thời gian ở Sao Biển, nhưng vẫn nhớ như in những buổi chiều Dung chơi bóng chuyền và la to lên “để tôi, để tôi...” mỗi khi bóng bay đến chỗ Dung.

Sau năm 1975 tụi mình về lại giáo xứ và Dung bây giờ là trưởng nhóm của Sao Biển 72 Phước Hải, gồm có Dung, Hùng, Minh, Dương và mình. Thời gian này Dung và mình cùng làm đủ nghề.

Đạp xích lô: chạy lang thang khắp phố phường Nha Trang, Chợ Mới, Đồng Đế, Cầu Đá... rồi xoay qua Bán bánh mì: một chiếc xe đạp, cột theo giỏ cần xế, trong có ủ than để giữ bánh nóng, đi từ 3 giờ sáng để lấy bánh mới ra lò, rồi chạy lên ga, dắt xe dọc theo đường rầy xe lửa rao bán. Những lần bán chưa hết mà trời đã gần sáng thì anh em mình ghé tới quán bún bò “Đê-pô”. Lúc này Dung luôn luôn chọn ra một ổ bánh mì ngon nhất để ăn với tô bún bò còn nóng hổi vì như Dung nói “mình là thợ rèn, nhưng nhất định không ăn dao lựt”. Có thời gian tụi mình kiếm được một chiếc xe ba gác và hai anh em cùng đi mua củi ở Đồng Bò, chở về bán lại cho các lò bánh mì ở Nha Trang, Dung đẩy, mình kéo và Dung kéo, mình đẩy...

Nhà Dung có tủ sách “Học Làm Người” và Dung chịu nhiều ảnh hưởng ở đó, trong cá tính cũng như cách thức làm việc. Nhớ lại khoảng thời gian này, Dung là một chàng thanh niên có ý chí rất mạnh mẽ, có thể hơi lập dị một chút, nhưng hoàn toàn dấn thân cho lý tưởng Linh Mục. Theo như mình biết thì Phường Tân Lập Nha Trang đã phải nhờ Dung chỉ huy đoàn thanh niên của phường trong 2 tuần đi làm thủy lợi... Với tuổi 17, 18 lúc đó thì Dung đã quá chững chạc để làm trưởng lớp 11 và 12 và được nhiều cô bạn cùng lớp ngưỡng

mộ. Nhờ Dung, lần đầu tiên mình cũng được mày mò đến các sách của Nguyễn Hiến Lê như là Đắc Nhân Tâm, Quảng Gánh Lo Đi và Vui Sống...

Lễ Chúa Thánh Thần Hiện Xuống năm 1980, Dung, anh Bể 71 và mình mặc áo dòng ở nhà thờ Phước Hải. Sau đó anh em mỗi người một ngã.

Phút cuối bên nhau.

Khi về VN gặp lại thì Dung bây giờ đã là giáo sư dạy Anh Văn khá nổi tiếng (mình nghĩ là Dung có bằng cử nhân Anh Văn). Với phương cách làm việc chịu ảnh hưởng “Tổ Chức Công Việc Theo Khoa Học” của Nguyễn Hiến Lê, Dung đã có nhiều học viên đến theo học. Theo nhận xét của mình, từ lúc đạp xích lô, bán bánh mì, đẩy củi... cho đến khi dạy Anh Văn, Dung đều thành công trong công việc của Dung. Mình thực sự bái phục.

Dung rất thích nói về quân sự VNCH. Mình không biết Dung bắt đầu thích món này lúc nào, nhưng chắc chắn là không trước năm 1981 vì suốt thời gian 1975-1981 anh em làm việc chung, mình không hề nghe Dung nói gì đến nó.

*Thế tôi viết như vậy về anh, anh có hài lòng không?
Gặp lại Chúa Giê su, chúc anh vui nhe.*

Tiếp lời bạn Cường, mình cũng có đôi dòng về người bạn đã nằm xuống:

Vĩnh biệt Dung
BẢO LÊ 5B72

Một người bạn từ thời thơ ấu. Tuy nhiều khác biệt nhưng vẫn về bên nhau mỗi khi có dịp. Bạn khác biệt có lẽ do nhiều ẩn ức khó nói nên lời. Vỡ mộng với chiếc áo chùng thâm và đời tận hiến, bạn cố tình tạo một sự khác biệt để quên đi dĩ vãng buồn đau. Chúng tôi gặp lại nhau khi tuổi đời lên cấp 4 (40), tôi đã biết tôn trọng sự khác biệt của người khác nên hình ảnh hơi lập dị (như lời bạn Cường) của Dung không làm tôi khó chịu mà chỉ cảm thấy tăng thêm sự phong phú của lớp chúng tôi. Lúc đó, bạn chưa nói chuyện quân sự VNCH nhưng đi với anh em thì luôn sơ-mi trắng đóng thùng, giày da nghiêm cẩn, thêm chiếc samsonite